

distribuïx lo treball segons la força de cada hú. No fa com los altres amos que al servey lo tractan pitjor que á les besties, que ab culpa ó no sempre'ls castigan y sempre'ls malparlan. Nostre amo á tots nos desitja be; á tots nos en fa, y no'ns diu paraulles ofensives. Si mellor vida no podiam pas trobar-la.»

D'aquesta manera los criats alabavan al seu amo. Y al diable li dolia que'l servey estigués be y portés carinyo al amo, y lográ conquistar pera que insubordinés als altres, á un dels criats que's deya Aleix. Y una vegada que tot lo servey feya elogis del seu amo, l'Aleix los interrompé, y los va dir:

—No estéu acertats, amichs, en ponderar les bondats del amo. Lo mateix diable resultaría bona persona si nosaltres li fossim agrahits. Nosaltres servim be al amo y nos desvetllem pera que'ns ho agraxi. Quan desitja alguna cosa, ho fem desseguida, no podem menys d'endivinar lo seu pensament. ¡Es clar que axís ha de ser bon home! Pero no siguem tan servidors; femli malament les coses y fará com tothom; nos tornarà mal per mal, y será lo més malvat entre'ls malvats.—

Sobre açó començaren los altres criats á disputar y apostar contra lo que deya l'Aleix. Aquest s'encarregá de fer sortir de ses casilles al amo; y se'n encarregá ab la condició de que perdería son vestit de festes cas de no lograrho, pero si no ho lograva lo vestit de festes qui'l perderia foren los demés criats. Ademés, aquests devian protegirlo cas de que l'amo fes us del fuet. D'aquesta manera's comprometé l'Aleix á fer sortir de casilles al seu amo, lo día següent.

L'Aleix era'l guardiá del corral de les ovelles; ell vigilava les preferides. Al endemà va anar cap al corral l'amo ab varis convidats pera ensenyarlos les més riques y més estimades ovelles. Lo criat del dia feü senya als demés criats com volguentlos dir: **Atenció** que desseguida vaig á fer enfadar l'amo. Lo servey se reuní, se colocá en lo brancal de la porta mirant al corral. Lo diable s'havia enfilat á un arbre pera desde allí poder contemplar com lo serviria'lcriat. L'amo entrá al corral, lo recorregué, ensenyá als convidats les ovelles y'ls anyells y volgué que vegessin lo mellor de sos moltons.

—També'ls altres son hermosos, deya l'amo, però aquell ab les banyes cargolades no te preu y me l'estimo més que les nines dels meus ulls.—

Espantat lo bestiar pels miradors, aná tot cap un

costat sense que'ls convidats poguessin veure'l moltó preferit; però aquest, un moment, quedá separat dels demés, y lo criat del diable, com si s'equivoqués, va fer que'l bestiar s'apilotés lo un contral'altre, y un cop més los hostes no pogueren contemplar al preferit moltó. En açó l'amo parlá axís al criat:

—Aleix, estimat amich, prente la molestia de agafar ab cuydada, per les banyes, al meu volgut moltó, y retentlo.—

Aixís que l'amo hagué parlat, l'Aleix saltá com un lleó en mitg del remat, agafá per la llana 'l moltó preferit, l'agraponá de la pota esquerra devantera y aixecantlo enlayre li trencá, y quedá acoixat; lo moltó belava y caminava á genollons. L'Aleix lo balancejá sostingut per la pota dreta devantera y li fuetejá la esquerra, petantli dessota del genoll.

Hostes y criats cridavan, y la alegría del diable era manifesta devant de la desgracia ocasionada pel entremaliat Aleix. La fisonomia del amo s'aná entristint, acotá'l cap, y no va dir ni una paraula. També callavan los hostes y'ls criats, y esperaven lo que succehiria. L'amo continuava estantne encare silencios; però de repent, com si's volgués treure un enuig de sobre, s'acostá al grupo, redressá'l cap y contemplá'l cel. Les arrugues brillaven sobre'l seu front, ab un somriure de cristiá, se mirá al Aleix y li va dir:

—¡Oh, Aleix, Aleix! Lo teu senyor t'ha manat ferme enfadar; però'l meu es més poderós que'l teu; tú no has pogut lograrho; en cambi jo he fet enfadar al teu senyor. Axís, sápigaho Aleix; de mi no reberás cap cástich. Tu volias ser lliure y jo, aquí, devant dels hostes, te dono la llivertat. Vesten en nom de Deu y pórtaten lo vestit de les festes.—

Y lo bon amo se'n aná ab los seus hostes cap á la casa.

Lo diable petá de dents, saltá del arbre y desaparegué en la profunditat.

J. VIDAL Y JUMBERT.

Els qui semblan gra, son els mes grans homens de la societat.

Moral de'ls Persas.

— — —

Si vols que't facin just, sigaho.

Séneca.